

Опис на фактите во случајот

На 25. мај 2009 г., Апелациониот суд во Констанца, Романија, во својство на извршно судско тело, започна со разгледување на барањата доставени од страна на германските судски органи за предавање на г-дин Раду, лице барано по четири Европски налози за апсење издадени од страна на Јавните обвинителства во Минстер, Кобург, Билефелд и Верден (Германија) на 14. март 2007 г., 16. март 2007 г., 8. август 2007 г., и 26. февруари 2008 год. соодветно, со цел спроведување кривични постапки за сторени кривични дела означени како разбојништво во согласност со одредбите пропишани со член 211 од Романскиот кривичен законик. Г-н Раду не даде согласност да биде предаден на германските органи.

Со одлуката од 5. јуни 2009 г., Апелациониот суд во Констанца издаде наредба за спроведување на три од Европските налози за апсење, т.е. оние издадени од страна на Јавните обвинителства во Минстер, Кобург и Верден. Од друга страна, посочениот суд одби, а во согласност со член 98(2)(б) од Законот бр. 302/2004 да издаде наредба за спроведување на Европскиот налог за апсење издаден на 8. август 2007 г. од Јавното обвинителство во Билефелд врз основа на фактот дека против г-н Раду веќе се водела постапка во Романија и тоа во Трибуналот во Бакау (регионалниот суд во Бакау) за истото дело поради кое е издаден налогот за апсење во посочениот германски град. Според тоа, Апелациониот суд го одложи предавањето на г-н Раду до завршувањето на постапката која се водеше против него по наведениот предмет во романските судови, но притоа задржувајќи ја мерката притвор во траење од 30 дена која што му беше изречена на г-дин Раду.

Со одлуката од 18. јуни 2009 г., Високиот суд за апелација и правда на Романија го одобри жалбеното барање и го пренасочи предметот назад кон Апелациониот суд во Констанца. Исто така, Високиот апелационен суд издаде наредба за пуштање на слобода на г-дин Раду, патем изрекувајќи му превентивна мерка за ограничување на слободата на движење, т.е. забрана за напуштање на општината во која има пријавено место на живеење во градот Бакау без судска дозвола, истовремено поставувајќи му и низа други ограничувања.

На рочиштето одржано на 2. февруари 2011 г. во Апелациониот суд во Констанца, г-дин Раду се спротивстави на спроведувањето на Европските налози за апсење кои беа издадени по него. Во врска со тоа, тој тврдеше дека, како прво, на датумот на кој е усвоена Рамковната одлука 2002/584, ниту основните права утврдени во Европската конвенција за човекови права, ниту пак таквите права утврдени со Повелбата, сè уште не беа одделно вметнати во Спогодбите за основање на Европската Унија. Сепак, во согласност со член 6 од Спогодбата за основање на Европската Унија, како оние од Повелбата, така и одредбите содржани во Европската конвенција за човекови права стануваат одредби од првостепено значење за правото на Европската Унија и, според тоа, Рамковната одлука 2002/854 треба од тој момент натаму да се толкува и применува во согласност со Повелбата и Европската конвенција за човекови права. Второ, г-н Раду истакна дека посочената рамковна одлука не се применува доследно од страна на сите земји членки на Унијата, подвлекувајќи го фактот дека соодветната национална регулатива која ја пресликува наведената рамковна одредба во германското законодавство беше прогласена за противуставна и неважечка од страна на Сојузниот уставен суд на Германија со неговата одлука од 18. јули 2005 г. која му претходеше на усвојувањето на нов Закон. Сепак, тој се согласи дека спроведувањето на Европскиот налог за апсење е предмет на

барање за реципроцитет. Конечно, г-н Раду допушти дека судските органи на земјата членка спроведувач на налогот е обврзана да утврди дали темелните права загарантирани со Повелбата и Европската конвенција за човекови права биле испочитувани во земјата членка која го издала налогот. Доколку тоа не е случај, истите органи оправдано може да го одбијат спроведувањето на соодветниот Европски налог за апсење, дури и доколку основите за таквото неспроведување не се изрично утврдени со одделни одредби на Рамковната одлука 2002/584.

Анекс – соодветни законски одредби

Членот 1 од посочената рамковна одлука го дефинира Европскиот налог за апсење и обврската за негово спроведување на следниот начин:

„1. Европскиот налог за апсење претставува судска одлука издадена од страна на една земја членка за апсење и предавање на барано лице од страна на друга земја членка со цел спроведување кривична постапка или судска пресуда за издржување затворска казна или мерка притвор.

2. Земјите членки го спроведуваат секој Европски налог за апсење врз основа на начелото за меѓусебно признавање и во согласност со одредбите на Рамковната одлука.

3. Рамковната одлука нема никакво дејство кое би довело до измена на обврската за почитување на темелните права и основните правни начела утврдени во член 6 од Спогодбата за основање на Европската унија.“

Членот 3 од Рамковната одлука насловен како „Основи за задолжително неспроведување на Европскиот налог за апсење“ го утврдува следното:

„Судскиот орган на земјата членка спроведувач на налогот (во натамошниот текст означена како „судски орган на спроведување“) одбива да го спроведе Европскиот налог за апсење во следните случаи:

...

(2) доколку судскиот орган на спроведување добил известување дека против бараното лице е изречена правосилна пресуда од страна на земја членка за истите сторени дела под услов, во случаите во кои таква пресуда е навистина изречена, казната според истата да е веќе отслужена или нејзиното отслужување е во тек или мора да се прекине според законите на земјата членка која ја донела пресудата.

...“

Според Член 4 од таа рамковна одлука, насловена како „Основи за факултативно неспроведување на Европскиот налог за апсење“,

„Судскиот орган на спроведување смее да одбие да го спроведе Европскиот налог за апсење:

...

2. во случаи во кои против лицето за кое е издаден Европскиот налог за апсење се води постапка во земјата членка која го спроведува налогот за истото дело како тоа кое врз кое е заснован издадениот Европски налог за апсење;

...

5. доколку судскиот орган на спроведување добил известување дека на бараното лице му е изречена правосилна пресуда од страна на трета земја во врска со истите сторени дела под услов, во случаите во кои таква пресуда е навистина изречена, казната според истата да е веќе отслужена или нејзиното отслужување е во тек или мора да се прекине според законите на земјата која ја донела пресудата;

...“.

Член 4а од Рамковната одлука 2002/584 насловен како „Одлуки донесени по судење на кое лицето не се појавило во судот“, дозволува судскиот орган на спроведување, под одредени околности, да одбие да спроведе Европски налог за апсење издаден со цел извршување судска пресуда доколку лицето не се појавило лично на судењето на кое таквата одлука била изречена.

Член 5 од таа рамковна одлука се однесува на гаранциите кои земјата членка која го издала налогот треба да ги даде во особени случаи.

Член 8 од Рамковната одлука 2002/584 ги засега содржината и обликот на Европскиот налог за апсење. Според член 8(1)(г) до (f), се бараат следните податоци:

„(г) природата и правната категоризација на кривичното дело, особено во насока на член 2;

(е) опис на околностите во кои делото било извршено, вклучувајќи го времето, местото и степенот на учесништво во извршувањето на делото од страна на бараното лице;

(f) изречената казна, доколку постои правосилна пресуда, или пропишаниот опсег на казна за стореното дело во согласност со законите на земјата членка која го издала налогот“.

Член 11(1) од таа рамковна одлука, насловен како „Права на бараното лице“, го пропишува следното:

„Кога барано лице се приведува, надлежниот судски орган кој го спроведува налогот, во согласност со своите домашни закони, го известува таквото лице за Европскиот налог за апсење и неговата содржина, како и за можноста за предавање на судскиот орган кој го издал налогот“.

Член 13(1) и (2) of Рамковната одлука 2002/584, насловен како „Согласност за предавање“, го пропишува следното:

„1. Ако приведеното лице посочи дека дава согласност да се предаде, таквата согласност и, доколку тоа е соодветно, да се откаже од правото да биде испочитувано „правилото на исклучивост на делото“ во случајот во кој се гони, наведено во член 27(2), му се дава на

судскиот орган на спроведување, во согласност со домашните закони на земјата-членка која го спроведува налогот.

2. Сите земји членки ги усвојуваат неопходните мерки за да обезбедат таквата согласност и, доколку тоа е соодветно, откажувањето посочено во став 1, да се утврдат на начин со кој се обезбедува уверување дека засегнатото лице ги искажало по своја слободна волја и при целосна свесност за последиците од истото. За таа цел, бараното лице има право на правен застапник.“

12 Член 14 од оваа рамковна одлука, насловен како „Сослушување на бараното лице“, пропишува дека, доколку приведеното лице не искажало согласност за предавање на начинот посочен во член 13 од оваа Одлука, истото има право да биде сослушано од страна на судскиот орган на спроведување, во согласност со законите на земјата членка која го спроведува налогот.

Насловен како „Одлука за предавање“, член 15(2) и (3) од оваа рамковна одлука го утврдува следното:

„2. Доколку судскиот орган на спроведување утврди дека податоците кои му биле доставени од страна на земјата членка што го издала налогот не се доволни за тој да донесе одлука во врска со предавањето, истиот бара неопходните дополнителни податоци, особено таквите во насока на членовите 3 до 5 и член 8, да му бидат доставени по итна постапка и смее да определи временски рок за доставата на истите, земајќи ја предвид потребата за запазување на временските рокови пропишани со член 17.

3. Судскиот орган кој го издава налогот смее во секое време да му достави дополнителни корисни податоци на судскиот орган на спроведување“.

Член 19(1) и (2) од оваа рамковна одлука, насловен како „Сослушување на лице во очекување на судска одлука“, го утврдува следното:

„1. Бараното лице се сослушува од страна на судски орган, при што на истото му се обезбедува помош од страна на друго лице определено во согласност со законите на матичната земја членка на судот кој го издал барањето.

2. Бараното лице се сослушува во согласност со законите на земјата членка која го спроведува налогот и со условите утврдени со замен договор меѓу судските органи кои го издаваат и тие кои го спроведуваат налогот“.